Historik Kennel Mischaland.

Hämtat från schäfertidningen nr 2 1992. Detta är skrivet av Annelie Hultman.

Ute på Upplandsslätten, nordost om Enköping, har de nyligen slagit ner sina bopålar. Efter 14 år i Storvik har Anders och Kristoffer Eriksson med kenneln Mischaland markerat nytt revir. Trots att de bara bott där i 4 månader så har de kommit i bra ordning. Valpstugan är på plats och rastgårdarna uppe. Det är rent och snyggt och man förstår att Anders inte har legat på latsidan. De har haft 2 valpningar hemma sedan flytten och i en av boxarna tumlar 4 ystra valpar runt.
Det är femte generationen Mischalandhundar i rakt nedstigande led berättar Anders. Mamma till dem är Lene och pappa Tito v Wildsteiger Land.
Förutom ytterliggare 3 valpar har han bara avelstikarna Iba och Xenia hemma nu.

- Man blir ju klokare med åren, säger Anders. Det går inte att ”spara” på allt. Sen har jag några tikar på foder också.
Under tiden har sonen Kristoffer plockat fram den av valparna efter Lene som är hans och berättar att den naturligtvis är bäst uppfostrad.
Väl inne försöker vi över en kopp kaffe bena ut Anders Hundliv. Det är ett tidskrävande arbete, ty trots ringa ålder är han en erfaren och kunnig ciceron inom schäfervärlden.
Flera timmar senare, efter många koppar kaffe och en delikat Lunch, har vi nått fram till läget idag och drömmarna inför framtiden.
Tyvärr går det ej att återge allt vi pratade om, utan ag har valt att koncentrera mig på kennels ”historia” samt den import av tyskt avelsmaterial som Anders ägnat sig åt.
Så här följer berättelsen om grabben från Bollnäs som tjatade sig till sin första schäfer och som sedan dess inte haft några problem med fritidssysselsättningen.

Den första egna hunden
- 1970 när jag var 14 år hade jag fått för mig att jag skulle ha en hund. Jag fick tjata ett bra tag innan mamma och pappa gav med sig. När de väl sagt ja var det ingen diskussion om vilken ras det skulle bli. Varför just schäfer vet jag inte, men det var vad alla ville ha.
Jag var otroligt naiv, visste inte att hunden skulle ha stamtavla eller att det fanns något som hette brukshundklubb, så det hela hade kunnat sluta ganska illa.
Pappa ringde på en notis om schäfervalpar och vi hade sådan tur att det var Gitsamies kennel i Norrala som annonserat. Vi åkte dit och tittade och jag skulle absolut ha den mörkaste hanen . Det var fler som ville ha den mörkaste valpen men till sist sålde Stig (Åkerblom) den till mig. Han hette Ferto.
Anders fick lära sig att hunden måste utbildas och när Ferto var ungefär ett år började de på polisens hundklubb i Söderhamn.
- Det var 6 mil dit enkel väg och mamma och pappa skjutsade mig fram och tillbaka under ett helt år. De har över huvud taget ställt upp väldigt mycket. Sommaren efter det att jag fått Ferto bodde jag hos Stig och Ann-Marie Åkerblom med Gitsamies kennel. Jag fick hjälpa till med hundarna, vara med om valpningar och blev på det sättet intresserad av uppfödning.
Han fortsatte hundutbildningen på Bollnäs brukshundklubb, tränade och tävlade bl a tillsammans med Hasse Karlsson och Kurt Persson (kennel Tampico)
Allting kretsade kring bruks, främst spår, rapport och drag. men han var även engagerad i styrelsearbetet. Någonstans i bakhuvudet grodde fröet om en egen uppfödning…….
- 1975 köpte jag en hund till, en tik, av Olle & Lizette Runnqvist, Commandos kennel. Hon hette Mischa och är den som givit kennelnamnet Mischaland.

Jag flyttade till Gävle 1976 för att gå sista året på gymnasiet och 1977 fick Mischa sin första kull valpar. Däremellan hade jag gjort lumpen som hundförare på F 15, där jag fick lära mig mycket om skydds och figurantarbete. Anders flyttade till Storvik och skulle nu sätta igång ordentligt med hunduppfödning. Det var motigt i början.
Han hade vid en utställning i Skutskär fått kontakt med Rüdiger Mai, och fick hjälp av denne att utse täckhund till Mischa i Tyskland. Han tog ner sin tik, parade henne och satte henne i karantän. Hon gick tom. Då tog han henne ut ur karantän och hon fick stå hos Rüdiger Mai till nästa löp, parades, sattes åter i karantän. Och gick tom.

De första importerna

- Nu var mina egna pengar slut, men jag fick låna pengar av min bror till flygresa och för att kunna ta in 2 tikar i Sverige. Dessa var Carmen v Nauroder Kurve och Andra v Bierstadter Hof och med dessa så startade uppfödningen på riktigt.
Carmen parades med Commandos Urax och ur den kullen kom Nanosch som ju varit den egentliga stamtiken. Hon blev i sin tur mamma till Gitt, Lotz och Pazzo.
Från Carmen via Nanosch, via Lotz, via Xenia, via Lene så kommer vi fram till valparna därute som alltså är femte generationen!
Vi kommer nu in på de hundar han importerat från Tyskland och det har blivit en del vid det här laget. Anders poängterar flera gånger att det som gjort det möjligt är att han kunnat etablera samarbete med andra schäferentusiaster. Till dessa hör bl a Jan och Christina Andersson, Cojas kennel.
- Tillsammans tog vi in Berber v Bierstadter Hof, vilken var den första hanhundsimporten. Sedan köpte jag Niva v Arminius som var parad i Tyskland med Uran v Wildsteiger Land. Hon fick tre valpar i karantän. De visade sig senare att alla tre hade grava höftledsfel. Då gick det upp för mig att det här med avel inte var så lätt, jag hade nog varit ganska blåögd innan. Därefter var det dags för ytterliggare en hanhund. Tillsammans med Jan och Christina från Cojas kennel och Svante Lindberg importerade Anders nu Ryno v d Maaraue.
- Allting kretsade kring Ryno ett tag. Han har absolut inte varit någon dålig avelshund även om han inte nedärvt så bra som vi trodde och hoppades på.
Nästa import gjorde jag tillsammans med Kalle och Pia Söderström. Vi tog in Olanda v d Hohen Erle parad med Ulf Basilisk, en lyckad kombination som bl a resulterade i Mischaland's Iba. Hon blev Svensk segrarinna 18-24 mån på SSU-90 och är ännu en av kenneln avelstikar. I den här vevan fick Anders kontakt med Martin och Maria Göbl, kennel Wildsteiger Land i södra Tyskland. Det riktigt lyser ur hans ögon när han berättar hur väl de tagit om hand om honom, att han är som en son i deras hus. Herr och Frau Göbl kommer dessutom upp och hälsar på Anders lagom till Stockholms LO:s officiella utställning i Bro den 8-9 februari.
- Jag har lärt mig oerhört mycket genom att diskutera med dem och genom att få träffa och lära känna hundar som Uran, Palme och Yago v Wildsteiger Land samt Eiko v Kirschental.. Man får ett helt annat perspektiv på aveln i Sverige och en annan inblick i vilka hundar som kan göra nytta i vår avel. Det goda samarbetet med Pia och Kalle Söderström och kontakterna med Wildsteiger land ledde så småningom till importen av Tito, den hund som utan tvivel betytt mest för kenneln. Jag frågar Anders om det inte ligger en stor fara i att en hund används så flitigt i aveln som t ex Tito. På vissa utställningar är han ju far till nästan varannan valp.
- Jovisst, svarar Anders. Det är för stor fixering vid importer i det här landet. Tito har 15 kullar efter sig i Tyskland. Två av hans söner parar fullt (i Tyskland får en hane para max 5 tikar/månad, dvs 60 tikar/år). I Sverige har vi kanske 25 bra söner ingen av dem används i avel. Tyska schäferkännare som kommer hit undrar ofta varför vi inte använder vårt eget material mer. Visst behöver vi importer för att "spä" på med, men det tas in för dåliga hundar

ibland och tilltron till dessa är alldeles för stor. Jag tittar på korningsböckerna i bokhyllan och blir mer och mer förvissad att detta är en man som vill lämna så litet som möjligt åt slumpen.
- Jodå, han dokumenterar allt som händer i Tyskland också, han får bl a alla parningslistorna. Man kan lära sig mycket av andras misstag som han säger. Dessutom bevistar han naturligtvis Tyska segrarutställningen varje år. På den senaste, 1991, såg han en tik han blev väldigt intresserad av.
Ett nytt samarbete inleddes, denna gång med Thomas och Marianne Östensson. Tydligen ett mycket fruktbart sådant för nu är två tikar och en hane på väg in i landet som resultat av denna koalition. Tikarna är Dieta v Kreuzbaum och Molli v Wildsteiger Land, hanen heter Xando v Dolomiten.
- Ja, säger Anders, för att komma någon vart så måste man ha ett gott tikmaterial, så det är det som styrt mycket av importen. Jag har inte fått fram så många bra egna tikar, hanarna har varit av en högre klass, men nu börjar det komma bra tikar också. Med de nya importerna går uppfödningen in i ett nytt skede, det kommer att innebära massor av jobb men blir naturligtvis oerhört spännande och roligt.

Så här tycker Anders en schäfer skall se ut
När jag ber Anders nämna en hund av egen uppfödning som han är mest nöjd med är det ingen tvekan: Mischaland's Lotz, som tyvärr gick ur tiden i höstas. Han ägdes av Sven Evert Gunnarsson och Ulla Altskog och var den högst meriterade hund som kenneln fått fram. Det är bara att hoppas att Sven Evert och Ulla lyckas lika bra med Mischaland's Ulf!
Här markerar Anders kraftigt, att det är valpköparna som gör uppfödningen, plus förmågan att hitta samarbetspartners förstås. Hur vill han då att en schäfer ska se ut.
- Jag vet precis. Den skall utstråla självsäkerhet och stabilitet och vara sådan mentalt också. Den skall ha ett kraftfullt, uttrycksfullt huvud med könsprägel. En härlig överlinje med en väl utpräglad manke. Detaljfel är inte lika viktiga men den får absolut inte falla på sin framdel. Jag tycker om röda, varma färger, och så skall benen vara raka framifrån.
Jag tittar på den imponerande prissamlingen och undrar vilken utmärkelse som betytt mest.
- Jag vet inte om något pris betytt mer än något annat. De första minnena är de första "certen". Sen är det valpköparnas lycka när deras hundar nått framgång som är glädjen. Som när Birk blev BIR-valp på SSU, Lotz vann Skandinaviska eller Reiser vann NSU. När Chips blev nordisk mästare i skydds betydde mycket och så förstås Iba, segrarinna 18-24 mån -90 och Quero, segrare 18-24 mån -91 på SSM.
Anders är fullständig bruksdomare och han dömer fortfarande en del även om det inte finns så mycket tid till det längre. Han bör också en dröm om att bli exteriördomare. Vad finns det för drömmar i övrigt?
- Att vinna uppfödarklassen på SSM, såklart. Och att få ha hunderiet som yrke, det vore verkligen toppen!
Jag hoppas att hans drömmar går i uppfyllelse en dag, för det är han värd denne schäferentusiast!
Avslutningsvis vill jag tacka för gästfrihet och traktering och önska lycka till med såväl husrenovering som hunduppfödning.(Jag misstänker att vi kommer att se mycket av Anders i utställningsringarna runt om i landet under de närmaste åren)